

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **S. H.**
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem
se sídlem Praha 10, Archangelská 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2021, čj. OAM-128/ZA-ZA11-K11-2021, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2021, čj. OAM-128/ZA-ZA11-K11-2021, se **z r u š u j e** a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náklady řízení v částce 13.757,50 Kč k rukám jeho zástupce, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 24. 5. 2021 domáhá přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že jeho žádost o mezinárodní

ochranu se zamítá podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce má zato, že byl uvedeným rozhodnutím žalovaného v řízení o udělení mezinárodní ochrany jako jeho účastník zkrácen na svých právech, proto jej napadl v celém rozsahu. Dle jeho názoru žalovaný v rámci správního řízení porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, když s ohledem na tvrzení žalobce a zjištěné skutečnosti v rozporu se zákonem rozhodl tak, že mezinárodní ochranu neudělil. Navrhl proto zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
3. Žalobce popsal důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, k čemuž uvedl, že na Ukrajině odsloužil základní vojenskou službu na 18 měsíců a že asi týden po návratu za ním opět přišli s tím, že půjde do zóny ATO, protože má vojenskou povinnost. On ale zabíjet lidi nechťel. Žalobce se bojí návratu do své vlasti v důsledku probíhajícího dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu, přičemž současně prezentoval svoji obavu, že v případě návratu do vlasti by byl s vysokou pravděpodobností povolán do armády a následně nasazen do bojových operací na východě země, když by tak byl reálně ohrožen na svém životě.
4. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nepostupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť lze mít za prokázané, že v jeho vlasti v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt, který v poslední době ještě nabral na intenzitě v důsledku přímé vojenské konfrontace s Ruskou federací v Azovském moři. Žalobce zdůraznil, že aktuální vývoj vnitrostátního ozbrojeného konfliktu v jeho domovské zemi v poslední době nepolevuje na intenzitě, a to zejména v souvislosti s boji na východě Ukrajiny a zmíněným konfliktem ukrajinského a ruského námořnictva, neboť byl vyhlášen válečný stav a jsou opět každodenně hlášeny střety a přestřelky včetně mrtvých, a to jak mezi příslušníky vojenských jednotek, tak i mezi civilním obyvatelstvem. V této souvislosti poukázal zejména na znění § 14a zákona o azylu a je přesvědčen, že splňuje přinejmenším podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany dle tohoto ustanovení. Návratem do domovské vlasti by byl ohrožen na svém životě s ohledem na fakt, že na Ukrajině probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt a přestože faktické boje probíhají převážně ve východní části země, je evidentní, že následky konfliktu negativně ovlivňují život v celé zemi.
5. Žalobce odmítl tvrzení žalovaného, že má možnost se přestěhovat do jakékoli jiné části Ukrajiny nezasažené konfliktem, neboť nic takového vzhledem k jeho ekonomické situaci a faktické situaci na Ukrajině reálně možné není, jedná se pouze o účelové tvrzení žalovaného, kterým se snaží bagatelizovat jeho situaci. Na Ukrajině i nadále přetrvávají nárazové vlny konfliktu, což i nadále způsobuje špatnou bezpečnostní situaci pro civilní obyvatelstvo a závažné porušování lidských práv. Za současných okolností proto dle žalobce nelze Ukrajinu označit za bezpečnou zemi původu, když je zcela zřejmé, že se po několika letech trvajícího konfliktu v samozvaných republikách

vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo, a to v rámci celé Ukrajiny.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se situací žalobce podrobně zabýval a důkladně posoudil všechny skutečnosti, které uváděl. Má zato, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání zákonného rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobce z povolání do armády, která ho chce odvést do oblasti bojů na východě Ukrajiny.
7. Žalovaný připomněl, že důvody, pro které je možné azyl udělit jsou taxativně uvedeny v příslušných ustanoveních zákona o azylu. Pod uvedený výčet nelze podřadit žalobcem tvrzené obavy z nasazení do oblasti bojů na východě Ukrajiny. Tato tvrzení ani nekorespondují se shromážděnými podklady rozhodnutí o zemi původu. Podle Informace OAMP: Ukrajina - Situace v zemi, nejsou vojáci základní vojenské služby od podzimu 2014 povoláváni do oblasti bojů na východě země. Ukrajinská armáda se před několika lety profesionalizovala, tehdejší prezident podepsal výnos o demobilizaci a Ukrajina oficiálně od roku 2016 žádnou další mobilizaci nevyhlásila. Podle výše uváděné Informace, ministr obrany zdůraznil, že branci se nebudou podílet na operaci sjednocených sil.
8. Žalovaný vyjádřil pochybnost nad samotným absolvováním základní vojenské služby žalobce. Z jeho cestovního dokladu, jehož kopie je součástí správního spisu, vyplývá, že dne 25. 4. 2019 mu bylo vystaveno české pracovní vízum s platností od 30. 4. 2019 do 18. 7. 2019, tj. na dobu, během které, jak uvedl, absolvoval základní vojenskou službu. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v minulosti přijížděl do ČR opakovaně za prací a o mezinárodní ochranu požádal až po značné době od posledního příjezdu do ČR, lze dovozovat, že primární motivy odchodu z vlasti byly spíše ekonomické než reálné obavy z nasazení do bojů.
9. Žalovaný konstatoval, že charakteristickým znakem řízení o udělení mezinárodní ochrany v případě bezpečných zemí původu je zvýšení důkazního břemene a břemene tvrzení ve vztahu k žadateli. Správní orgán shledal na základě opatřených podkladů rozhodnutí k politické situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině a na základě výpovědi žalobce, že v jeho případě lze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Bezpečnostní situaci na Ukrajině je podrobně vysvětlil na str. 3 napadeného rozhodnutí a veškeré podklady rozhodnutí jsou součástí správního spisu.
10. Žalovaný uvedl, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny s posledním pobytem v N. v Zakarpatské oblasti. Ukrajina je Českou republikou považována, s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti, za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu (viz § 2 vyhlášky MV č. 328/2015). Zakarpatská oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a podle dostupných informací zde nedochází k žádným bezpečnostním incidentům. Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná tehdy, pokud žadatel pochází ze státu, který ČR za bezpečnou zemi původu považuje. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení neprokázal, že ve vztahu k jeho osobě a v jeho případě

nelze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu, proto rozhodl ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou. Dodal, že podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje úpravu pobytového povolení podle zákona o pobytu cizinců a rozhodně není určena k legalizaci pobytu.

11. Žalovaný uzavřel, že dle jeho názoru nebyla zpochybněna zákonnost vydaného rozhodnutí, proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Jednání před soudem

12. Při jednání soudu konaném dne 6. 4. 2022 setrvali účastníci sporu na svých argumentech a procesních návrzích. Zástupce žalobce současně upozornil na aktuální situaci na Ukrajině, která v poslední době vy eskalovala v otevřenou válku mezi Ukrajinou a Ruskou federací a žádal, aby soud vzal tuto skutečnost v potaz.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po projednání věci dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 26. 2. 2021 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 15. 3. 2021 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Sdělil, že se narodil v N. v Zakarpatské oblasti na Ukrajině. Je ukrajinské státní příslušnosti i národnosti, dorozumí se ukrajinským a ruským jazykem. Hlásí se k pravoslavnému křesťanství a nikdy nebyl politicky aktivní, ani stranicky organizovaný. Žalobce je svobodný a bezdětný, jako své poslední místo bydliště ve vlasti uvedl N. v Zakarpatské oblasti. Ke své cestě do ČR sdělil, že na podzim 2020 přijel autobusem na pozvání své sestry. V minulosti jezdil do ČR na pracovní víza. Svůj zdravotní stav označil za dobrý, bez omezení. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na Ukrajině odsloužil základní vojenskou službu na 18 měsíců a že asi týden po návratu za ním přišli z odvodové komise s tím, že půjde do zóny ATO, protože má vojenskou povinnost. On ale zabíjet lidi nechtěl.
15. Téhož dne 15. 3. 2021 byl se žalobcem proveden i pohovor. Při něm mimo jiné upřesnil, že povinnou vojenskou službu trvající 18 měsíců absolvoval a ukončil ji dne 23. 10. 2020. Asi týden poté za ním znovu přišli z odvodové komise a řekli mu, že má vojenskou povinnost a půjde tedy bojovat do zóny ATO. Žalobce se proto rozhodl odjet do ČR za sestrou, kam přicestoval na podzim roku 2020 na základě biometrického pasu, a kam jezdil vždy na tři měsíce na pracovní vízum. Po ukončení platnosti víza podal žalobce dne 26. 2. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Podle zpráv od své matky se na něho doma ptali lidé z vojenského výboru, bylo to asi 5. nebo 6. února 2021. Matka jim sdělila, že odjel, ale neřekla kam. Bylo jí řečeno, aby jeho případný návrat ohlásila, jinak že bude zatčen.
16. O možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu byl žalobce, resp. jeho zástupce, vyrozuměn oznámením ze dne 23. 3. 2021, této možnosti však nevyužil.

17. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jako zjevně nedůvodnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. K tomu je třeba podotknout, že vzhledem ke specifické povaze tohoto „zkráceného“ řízení platí, že u rozhodnutí vydaných podle § 16 zákona o azylu správní orgán hodnotí a soud přezkouvává pouze to, zda byly dány důvody pro aplikaci tohoto ustanovení. Nezkoumá již, zda byly dány důvody podle § 12 až § 14a zákona o azylu.
18. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se *„jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze“*.
19. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že *„jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
20. Shora citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházející z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu, specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Základem vnitrostátní úpravy k této problematice je směrnice Evropského parlamentu a Rady [2013/32/EU](#) ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Česká republika využila možnosti přijmout vnitrostátní seznam bezpečných zemí původu, ten obsahuje vyhláška č. [328/2015 Sb.](#), kterou se provádí [zákon o azylu](#) a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Dle § 2 této vyhlášky Česká republika považovala ke dni rozhodnutí žalovaného Ukrajinu s výjimkou Krymu a částí Luhanské a Doněcké oblasti za bezpečnou zemi původu.
21. Jelikož je institut tzv. bezpečné země procesním a nikoliv hmotněprávním institutem, vede jeho využití zejména k procesním zjednodušením ve správním řízení. Žalovaný obecně nemusí shromažďovat informace o zemi původu v takovém rozsahu, jako je tomu u plného meritorního přezkumu žádosti. Na seznam tzv. bezpečných zemí ovšem nelze nazírat jako na dogmatické vymezení států, které aktuálně, v době rozhodování soudu, splňuje ony materiální podmínky. Je proto i na správním soudu, aby z informací, které jsou veřejně dostupné, vyhodnotil, zda v předmětné zemi může docházet k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
22. Krajský soud musí konstatovat, že pokud by posuzoval jádro námitek žalobce podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného, jeho námítky by nejspíš nebyly úspěšné (k tomu srov. z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu

např. usnesení ze dne 16. 5. 2018, čj. 7 Azs 169/2018-23, ze dne 25. 10. 2017, čj. 6 Azs 290/2017-23, nebo ze dne 7. 1. 2021, čj. 5 Azs 196/2020-56).

23. Vše se každopádně změnilo ve dne 24. 2. 2022, neboť na velké části území Ukrajiny vypukl po invazi Ruské federace mezinárodní ozbrojený konflikt, který stále trvá. Uvedená skutečnost je k okamžiku rozhodování krajského soudu všeobecně známa, nebyla zde však v době, kdy rozhodoval žalovaný (v dubnu 2021). K zahájení tohoto konfliktu došlo po podání žaloby.
24. Ačkoliv je základním pravidlem rozhodování správních soudů přezkum rozhodnutí správního orgánu na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž citované pravidlo odráží přezkumný charakter správního soudnictví, existují z tohoto obecného pravidla výjimky vyžadované ústavním pořádkem, mezinárodním právem či právem EU, a to i v situaci pozdějších změn skutkového stavu. K prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. však soudy přistupují s obezřetností.
25. Jedna z těchto výjimek plyne z práva EU, konkrétně ze směrnice 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Podle čl. 46 odst. 3 této směrnice platí, že členské státy zajistí, *aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně*. Citované ustanovení tak zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se toto ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy. Tento požadavek práva EU je tedy přímo použitelný na řízení před krajským soudem.
26. Krajský soud je tak v tomto případě soudem, který má povinnost zajistit úplné a *ex nunc* posouzení opravného prostředku podaného proti rozhodnutí žalovaného. V rámci soudního řízení při aplikaci čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice lze přitom pracovat pouze s takovými novými skutečnostmi, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany buď nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem, anebo k jejich neuvedení měl ospravedlnitelný důvod (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16). V tomto případě není pochyb o tom, že válka na Ukrajině představuje novou skutečnost, kterou žalobce nemohl uplatnit ve správním řízení. Zároveň má krajský soud za to, že válečný konflikt na Ukrajině představuje skutečnost obecně známou, kterou není třeba dokazovat. Jde o všeobecně známou informaci, že na Ukrajině v současné době probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt (válečný konflikt dvou států), který zasahuje celé její území a který znemožňuje fungování státu v běžném režimu.
27. Za dané situace je zcela zřejmé, že Ukrajina není a nemůže být pro žalobce tzv. bezpečnou zemí původu, neboť jednou z podmínek pro označení státu za bezpečnou zemi původu je, že na jeho území nedochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (viz § 2 odst. 1 písm. k/

bod 1 a příloha I procedurální směrnice). Tuto podmínku Ukrajina s ohledem na aktuálně probíhající mezinárodní ozbrojený konflikt již nesplňuje. Není pochyb o tom, že dochází k hrozbě nebezpečí vážné újmy z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, což se vztahuje na celé území Ukrajiny, nikoliv již jen na dvě oblasti na východě země ovládané proruskými separatisty (Doněck a Luhansk) a Krym.

28. Žalovaný přitom založil své rozhodnutí jen na tom, že Ukrajina je tzv. bezpečnou zemí původu. Dnem 24. 2. 2022 však tato výchozí teze padla a již nemůže obstát. V dalším řízení tak žalovaný nebude moci žádost žalobce zamítnout bez dalšího podle § 16 odst. 2 zákona o azylu pro její zjevnou nedůvodnost, neboť z konceptu bezpečné země původu nelze v daném případě nadále vycházet. V novém řízení bude muset přihlídnout k aktuální (zejména bezpečnostní a lidskoprávní) situaci na Ukrajině, která tu bude v době jeho rozhodování a jejíž podobu nyní nelze nijak předvídat.
29. Krajský soud k tomu poznamenává, že správní soudnictví je sice ovládáno zásadou plné jurisdikce, ovšem správní soudy nemohou plnit funkci dalšího stupně správního řízení. Nemohou proto za správní orgán provádět nové zjišťování skutkového stavu a jeho posouzení v takovém rozsahu, že by jejich činnost nahrazovaly. V takovém případě je na místě tuto povinnost uložit správnímu orgánu ve zrušujícím rozsudku, což je i příklad nyní projednávané věci. Bude tedy na žalovaném, aby znovu posoudil aktuální situaci na Ukrajině a důsledky pro žalobce z toho plynoucí.
30. Pro úplnost krajský soud dodává, že nepřehlédl, že dne 4. 3. 2022 přijala Rada EU prováděcí rozhodnutí 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana a že v návaznosti na to dne 21. 3. 2022 nabyl účinnosti zákon č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace. Uvedené však nic nemění na výše přijatém závěru, že aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině neumožňuje žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.

VI. Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na skutkový stav zjištěný k okamžiku svého rozhodování, tj. zejména s přihlédnutím ke shora popsané aktuální situaci v zemi původu žalobce, krajskému soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí za použití ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.), a to kvůli skutkovému vývoji následujícímu po vydání rozhodnutí žalovaného, který soud musel vzít v potaz podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle jeho odstavce prvního má úspěšný účastník řízení právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi řízení, který úspěch ve věci neměl. Z tohoto pohledu je nutno za úspěšného účastníka považovat žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byla odměna advokáta a jeho režijní výlohy (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Zástupce žalobce učinil ve věci 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby a účast při jednání soudu) po 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních

služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky]. Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 3 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Zástupce žalobce je registrován jako plátce DPH, proto byla odměna a náhrada o hodnotu této daně povýšena (§ 14a advokátního tarifu), celkem činí 12.342 Kč. V souvislosti s účastí při jednání je dalším nákladem zastoupení náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu, který zástupce žalobce vzhledem ke své účasti ještě u dalšího jednání u zdejšího soudu účtoval v rozsahu ½ z 8 půlhodin po 100 Kč (tj. 968 Kč včetně DPH) a ½ cestového z Prahy do Hradce Králové z částky 1.863 Kč (při cestě celkem 226 km, spotřebě 5,7 l/100 km, ceně benzínu 37,10 Kč a amortizace 4,70 Kč), tj. 931,50 Kč.

33. Krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 13.757,50 Kč uhradit k rukám jeho zástupce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 6. dubna 2022

Mgr. Helena Konečná
samosoudkyně